

ת"פ 642/05 - מדינת ישראל נגד אלי מוגרבי, איל-אלי בולנדי

בית משפט השלום בראשון לציון

19 ספטמבר 2016

ת"פ 642-05-16 מדינת ישראל נ' מוגרבי ואח'

בפני כב' השופט הבכיר, אברהם הימן
המאשימה מדינת ישראל
נגד
הנאשמים 1. אליו מוגרבי
2. איל-אלי בולנדי

החלטה

לפני עתירת המאשימה לחילוט רכב מסווג קאייה נושא מ.ר 52-657-67 (להלן - "הרכב") מכוח סעיף 39 (א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט- 1969 (להלן - "הפקודה").

רकע וטייעוני הצדדים.

הנאשמים הודיעו במסגרת הסדר טיעון בעבודות כתב האישום המתוקן, והורשו, לפיכך, בעבירות כדלקמן:

הנאשם 1 הורשע בעבירות של התפרצויות למקום מגורים, קשרת קשר לשפוע, גנבה בצוותא חדא, החזקת מכשירי פריצה והחזקת נכס החשוד כגנוב.

הנאשם 2 הורשע בעבירה של סיוע להתרצות, קשרת קשר לשפוע, גנבה בצוותא חדא, החזקת מכשירי פריצה והחזקת נכס החשוד כגנוב.

הנאשם 1 נדון לעונש של 17 חודשים מאסר בפועל לאחר הפעלת מאסר על תנאי ולעונשים נלוויים.

עונשו של הנאשם 2 טרם נגזר והוא הופנה לקבלת תסקير מאות שירות המבחן.

על פי עבודות כתב האישום המתוקן, במועדים הרלבנטיים לכתב האישום החזיק הנאשם 1 ברכב. עובר ליום 24.4.16 במועד שאיןנו ידוע במדויק למאשימה, קשרו הנאים קשר לבצע עבירות רכוש. ביום 24.4.16 החזיקו הנאים

עמוד 1

בצוותא בחלק מערכת "יעודית לפיתוח מנעולי צילינדר", הגיעו הרכב לחנות בעיר יפו ורכשו ציוד סלולרי. בהמשך אותו יום, הגיעו הנאים ברכב לרחוב דרור בעיר ראשון לציון. באותו נסיבות, יצא הנאשם 1 מהרכב, בעודו הנאים 2 מתוין ברכב, ונכנס לבניין מס' 28 כאשר ידו הימנית מכוסה בבד כחול. לאחר מכן יצא הנאשם 1 מבניין מס' 28, נכנס לרכב, בו המתוין לו הנאים 2, והשניים המשיכו בנסיעה. בהמשך למtooar, עצרו הנאים את הרכב בסמוך לבניין מס' 66 והנאים 1 יצא מהרכב, בעודו הנאים 2 מתוין ברכב, ונכנס לבניין מס' 66 כאשר ידו הימנית מכוסה בבד כחול. בהמשך, התפרצו הנאים בצוותא חדא לדירה בכר שבאמצעות כל' הפריצה פתחו את מנגנון דלת הכניסה לבית כאשר נאים 1 נכנס לתוך הדירה ונאים 2 תצפת מבחוץ. וганבו מהשירות רכוש.

המיאהה עותרת לחילוט הרכב, ששווינו לטענתה הוא כ- 27,000 ₪, מכוח סעיף 39(א) לפקודה. לטענתה הרכב היה בהחזקתו של הנאשם 1 בעת ביצוע העבירות על אף שהבועלות בו רשומה משרד הרישוי על שם סוחר רכבים אשר לא ביצע העברת בעליות על מנת לדרבן את הנאשם 1 לשלם לו את יתרת תמורת הרכב, שנותרה בחווב, בסך של 4,000 ₪.

ב"כ הנאים טען כי הסמכות להורות על חילוט הרכב הקשור בביצוע העבירות בהן הורשו הנאים סמכות שבشكול דעתו ועתיר על כן להורות על השבת הרכב ולהלופין על הגדלת היפוי שנספק כנגד החזרת הרכב בסך של 1,500 ש"ח. לטענת בא כוח הנאים אין זיקה לשירה בין הרכב לבין העבירות ואלה היו יכולות להתבצע גם ללא הרכב. כמו כן טען כי חילוט הרכב יכבד על אשתו וילדיו של הנאשם 1 ועל יכולת פרנסתם וכי בהתחשב בעונש שהוטל על הנאשם 1 חילוט הרכב יגרום לתוכאה בלתי מידתית. בא כוח הנאשם הגיע מסמכים בעניין מצבה הכלכלית של משפחת הנאשם 1 ומכתב מאשת הנאשם באותו עניין.

דין והכרעה.

ההוראה המסדרה האפשרות להורות בנוסף על חילוט חפץ הקשור בביצוע עבירה היא הוראת סעיף 39(א) הקובעת כדלקמן:

"**39(א)** על אף האמור בכל דין, רשיי בית המשפט, בנוסף על כל עונש שיטיל, ל走出ת על חילוט החפץ שנתפס לפי סעיף 32, או שהגיא לידי המשטרה כאמור בסעיף 33, אם האדם שהורשע במעשה העבירה שנעשה בחפץ או לגביו הוא בעל החפץ; דין צו זה כדי עונש שהוטל על הנאשם".

הסמכות להורות על חילוט חפץ היא רחבה וכן נפסק:

"... בדור לאור הוראות החוק כי הסמכות המקנית רחבה, שכן היא מדברת על חפץ שנעבירה בו עבירה - או שעומדים לעשות בו עבירה - או עשויו לשמש ראייה בהליך משפטי בשל עבירה או שניתן כשרך بعد ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה. אין צורך לומר כי בעבירות שבפנינומן הרואין להחליט על חילוט. אמת המידה היא במהותה ובעוצמתה של הזיקה בין החפץ לבין העבירה ובחווארתה של העבירה..." (ע"פ 4148/92 מועד נ'

בעניינו, אין חולק כי הרכב שמש את הנאים בעת ביצוע העבירות ולצורך ביצוע העבירות. בא כוח הנאים טען כי הרכב אמנים סייע לביצוע העבירות אולם לא היה אמצעי בלבד לא ניתן היה לבצע את העבירות ולפיכך לא מתקימת הצדקה לחייבתו. אני דוחה טענה זו. על פי עובדות כתוב האישום המתוון בהן הודה הנאים הרכב שבchezkat הנאים 1 שימוש את הנאים באמצעות הגיעו למקום כדי להתרפרץ ולגנוב, להוביל את הציוד ששימש להתרפרצויות, באמצעות אמצעי מילוט ולהובלת הרכוש הגנוב. די בכך כדי לקיים את הזיקה המהותית בין העבירות לבין הרכב ולבסס את ההצדקה לחילוט הרכב.

מתוך הנטען עולה כי הרכב אינו רשום על שם הנאים 1 או על שם אשתו אלא על שם הסוחר ברכב אשר ממנו רכש הנאים 1 את הרכב. אין בכך למניע את חילוטו של הרכב שהרי "הלכה פסוקה היא כי לעוני חילוט לפי סעיף 39 לפוקדה לא הבעות הפורמלית היא הקובעת אלא הבעות המהותית, דהיינו זהותו של המשתמש במכונית בפועל" (ע"פ 1000 אבו אלחווה נ' מדינת ישראל נ' זיתא) (פורסם ב公报).

עם זאת שומה על בית המשפט להפעיל סמכות זו במידתיות וכך נפסק בע"פ 6234/03 מדינת ישראל נ' זיתא (פורסם ב公报):

"סעיף 39(א) לפוקדה אשר נועד לפגוע בזכות קניינו של העבריין קובע כי דין של החילוט قدין עונש שהוטל על הנאם, וככל הוראה עונשית יש להעניק לה פרשנות מצמצמת, הויאל והיא נועדה לפגוע במעורבים במעשה הפלילי עצמו, ולא באלה שאין להם זיקה אליו או שזיקתם רופפת ...

... אולם, אותה סמכות חילוט היא סמכות שברשות, ובטרם יעשה בה בית המשפט שימוש, הוא מצויה תחת את דעתו גם על השלכותה, וכייד היא משתלבת במערך רכיביו האחרים של העונש".

תכלית החילוט היא להוות אמצעי עונשי נוסף על הנאים 1 שמהותו כלכלית. מתוך שאני שוקל את תכלית החילוט אל מול יתר רכיבי העונש שהוטלו על הנאים 1, הכוללים מאסר בפועל לתקופה של 17 חודשים, אך גם את השלכות החילוט על אשתו ושני ילדיו הקטנים של הנאים 1, להם הרכב משמש לצרכי ימיום, אני סבור כי אייזון בין כל אלה ראוי שיתבטא בפסקת פיצוי לבעלי הדירה שנפרצה חלף חילוט הרכב.

אשר על כן, אני מורה כי הרכב לא יכול אלा ישב לחזקתה של אשתו של הנאים 1 כנגד תשלום סך של 2,000NL כפיצו לגב' أنها בריז. Tz. 316737774. כל שהפיצו כאמור לא ישולם או לא יופקד בקופה בית המשפט עד ליום 31.10.16 - הרכב יחולט.

על מנת למנוע ספק, הרכב יוחזר לנאים או לאשתו עם הצגת אישור מזכירות בית המשפט בדבר תשלום הפיצוי או הפקדת הסכם בקופה בית המשפט.

ההחלטה תישלח לצדים.

ניתנה היום, ט"ז אלול תשע"ו, 19 ספטמבר 2016, בהעדר הצדדים.